Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 10. *Den 15. Februar 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Historisk Foredrag af Præsident Geo. A. Smith
i det nye Tabernakel i Saltsøstaden den 8de og 9de October 1868.

(Fra „Deseret News.")

(Fortsat fra Side 136.)

Ligeledes i og omkring det prægtige Tempel, hvilket havde været Hovedgjenstanden for min Beundring, bivouaquerede bevæbnede Mænd, omgivne af deres Geværer og Feltskyts. De anholdt mig og opfordrede mig til at gjøre Rede for, hvem jeg var, og hvorledes jeg kunde have den Dristighed at sætte over Vandet uden skriftlig Tilladelse fra deres Anfører.

Endskjøndt disse Mænd vare meer eller mindre berusede, syntes de dog, efter at jeg havde erklæret mig som en fremmed Reisende, ivrige for at vinde min gode Mening. De fortalte mig Historien om den øde Stad, at den havde været en anseelig Manufactur- og Kjøbstad, beboet af over 20,000 Indvaanere; at de havde ført Krig med den i flere Aar, og at det endelig var lykkedes dem at overvinde den nogle Dage før min Ankomst i en Kamp udenfor den ruinerede Forstad, og derefter havde de drevet Indvaanerne ud med Bajonetspidsen. Forsvaret havde været haardnakket, men blev svagere efter tre Dages Bombardement. De gjorde sig storligen til af deres Tapperhed, især i sidstnævnte Slag, som de kaldte det, men jeg opdagede, at de vare ikke af een Mening med Hensyn til visse Bedrifter, som havde udmærket det, hvoraf een var, som jeg erindrer, at de havde ihjelslaaet en Fader og hans femtenaarige Søn, som ikke havde boet længe i Staden, og hvem de indrømmede havde en pletfri Charakteer.

De ledsagede mig ogsaa indenfor de massive, med Skulpturarbeide smykkede Mure af det besynderlige Tempel, i hvilket, som de sagde, de fordrevne Indvaanere pleiede at holde deres vanhellige Gudsdyrkelses hemmelighedsfulde Skikke. De udpegede særskilt for mig visse figurlige Fremstillinger i Bygningen, hvilke,

eftersom de havde været særegne Gjenstande for en overtroisk Ærbødighed, de havde som en Pligtskyldighed med ufortrøden Flid besudlet og vanziret, og derved gjort ukjendelige. De havde endvidere bemærket Beliggenheden af visse Altere og forskjellige skjulte Kamre, og i et af disse var en dyb Brønd indrettet, som de troede, i en forfærdelig Hensigt. Desforuden førte de mig hen for at see et stort og dybt udmeislet Marmorkar eller Basin, hvilende paa tolv Oxer, ogsaa af Marmor, udhugne i naturlig Størrelse, og hvorom de fortalte nogle romantiske Historier. De sagde, at de bedaarede Mennesker, hvoraf de fleste vare Emigranter, komne langveisfra, troede, at deres Gud bifaldt deres Modtagelse her af Gjenfødelsens Daab som Stedfortrædere for deres Beslægtede og Kjære i de Lande, hvorfra de vare komne. I dette Basin „stege Forældre ned i Vandet" for deres afdøde Børn, og Børn for deres Forældre, Enker for deres hensovede Mænd, og Unge for deres Forlovede. Saaledes kom denne „store Døbefont" til at forene sig med Erindringen om deres kjære Hedengangne, og var derfor af alle Ting i Bygningen den Gjenstand, til hvilken de fæstede den største Grad af deres afgudiske Kjærlighed. Derfor havde Seierherrerne ogsaa saa flittigen vanhelliget den ved et vist Brug, at Værelset, hvori den stod, var bleven altfor modbydeligt til at opholde sig i.

De tillode mig ogsaa at stige op i Taarnet for at see, hvor det var bleven ramt af Lynet Søndagen før, og for at tage en Udsigt i Øst og Syd over ødelagte Agre, liig dem, jeg havde seet nær Staden, udstrækkende sig, indtil de tabte sig i det Fjerne. Her i den rene Dags Aasyn, nær Mærkerne af Guds Vrede, som den udsendte Lynild havde afstedkommet, laae Levninger af Fødevarer, Brændeviinskruse og itubrukne Drikkekar, tilhørende Seierherrerne; ligeledes fandtes der en Stortromme og en Dampbaads Signalklokke, hvis Brug jeg sidenefter erfoer med Smerte.

Dagen var henrunden, da jeg blev færdig til at vende tilbage over Floden. Vinden var opvaagnet efter Solens Nedgang, og Vandet slog over i min lille Baad, hvorfor jeg satte Forstavnen høiere opad Floden end det Punkt, jeg havde sat over fra om Morgenen, og landede, hvor et svagt Lysskjær indbød mig at styre efter. Her mellem Skræppeblade og Siv, kun beskyttede af Mørket, under aaben Himmel, stødte jeg paa en Skare af flere Hundrede levende Væsener, hvis urolige Slummer paa Marken forstyrredes af mine Bevægelser. Passerende forbi disse paa min Vei til Lyset, fandt jeg, at det kom fra et Talglys i en tragtformig Papiirsskjærm, saaledes som det bruges af Æble- og Noddesælgerske paa Gaderne, hvilket kastede sit flagrende Skin paa de udtærede Træk af en Mand, som laa i det sidste Stadium af en heftig Feber. De havde gjort deres Bedste for ham. Over hans Hoved var Noget, som lignede et Telt, dannet af et Lagen eller to, og han hvilede paa en gammel Straamatras med en Sophapude under Hovedet. Hans gabende Mund og brustne Øine viste, hvor kort Tid han vilde kunne nyde disse Beqvemmeligheder, endskjøndt en af Sorg forvirret og urolig Person, maaskee den Døendes Kone, syntes at samle Haab ved Tid efter anden at nøde ham til at synke smaa Mundfulde af det lunkede Flodvand, hun havde i en forbrændt og bulet Tin Kaffekande. De, som forstode bedre, havde forsynet ham med den Medicin, som passede bedre — idet en gammel, skaldet Mand, hvis Lader viste, at han var fortrolig med Dødsscener, mumlede i Patientens Øre, saa-

længe jeg var der, en monoton og melankolsk Bøn, hvormed blandede sig Hikken og Hulken fra to Smaapiger, som sadde udenfor paa et Stykke Drivved.

Skrækkelig var i Sandhed disse fordrevne Væseners Lidelser. Forkuede og plagede af Solhede og Kulde, eftersom Dag og Nat afvexlende slæbte sig hen, vare de næsten Alle meer eller mindre lidende af Sygdom. De vare der, fordi de intet Hjem havde, intet Hospital, intet Fattighuus, ingen Venner at tye til. De kunde ikke tilfredsstille deres Syges svage Krav; de havde ikke Brød til at stille deres Børns Hunger med. Mødre og spæde Børn, Døtre og Bedsteforældre, alle vare lige, alle vare bedækkede med Laser, endog manglende Tæpper til at lægge over dem, som Feberkulden rystede indtil Marv og Been.

Disse vare Mormoner, nær ved at omkomme i Lee County, Iowa, i den 4de Uge af September 1846. Staden var Nauvoo i Illinois.

Mormonerne vare Eierne af denne Stad (Nauvoo) og det yndige Landskab rundt omkring. Og de, som havde standset deres Plove, bragt deres Hammere, Oxer, Væverskytteler og Spindehjul til Taushed, udslukket Ilden paa deres Arnesteder, fortæret deres Føde, ødelagt deres Frugthaver og nedtrampet den uindhøstede Sæd paa deres Agre — de, som havde gjort alt dette, vare nu Besiddere af deres Huse, og havde forvandlet deres Tempel til et Vertshuus, hvorfra Drukkenboltenes Larm forstyrrede de Døendes Ro.

Jeg tænker det var, da jeg vendte mig fra den nylig beskrevne Dødsscene, at jeg først lyttede til Støien af Nattesviren, som en Deel af Vagtmandskabet holdt inde i Staden. Over den fjerne Summen af Manges Stemmer lød nu og da høie Udraab, spækkede med Eder og disharmoniske Stumper af liderlige Viser, men for at ikke disse Udbrud skulde gaae tabte, og for at forhøie Virkningen deraf, styrtede Nogle af dem, henrevne af Drukkenskabsbegeistringen og Forhaanelsesaanden op i Taarnet af Templet, hvor de ondskabsfuldt hujede og skrege, sloge paa Stortrommen og ringede med den høitlydende Dampbaadsklokke, som jeg havde seet.

De stakkels Fordrevne, som saaledes laae ved Flodbredderne, vare omtrent 640 Personer. Men Mormonerne i Nauvoo og dens Omegn talte Aaret før 20,000. Hvor vare de? Man havde sidst seet dem i sørgelige Tog at bortføre deres Syge og Saarede, Halte og Blinde, og at forsvinde i den vestlige Horizont for at opsøge et andet Hjem. Man vidste neppe noget Mere angaaende dem, og Folk spurgte med Nysgjerrighed: Hvordan mon deres Skjæbne ier bleven, og hvor ere de blevne af?

October 9de.

Bagtruppen af de Hellige, som vare uddrevne af Nauvoo, som vi forlod i Aftes liggende paa Missisippiflodens Bred i en meget ubehagelig og trængende Stilling, bleve ofte foruroligede af Kanonskud fra den modsatte Bred; mange af Kuglerne faldt i Floden, men engang imellem passerede de over denne og ind i Leiren. En af disse blev optagen i Leiren og sendt som Present til Staten Iowas Gouverneur.

Den høiærværdige Thomas S. Brockman, Anfører for Pøbelen, som uddrev de Hellige fra Nauvoo, meente dengang han drog ind i Staden, at have opnaaet en umaadelig stor Triumph, men der gives intet Sprog, som vil kunne udtrykke al den Vanære og Skjændsel, som maae klæbe ved ham og hans Medhjælpere, nu og til alle Tider, for Udførelsen af den skjændige Ugjerning — at uddrive et

uskyldigt og fredeligt Folk, alene for dets religieuse Meningers Skyld.

Setlementerne i Iowa paa den vestlige Bred af Missisippifloden vare adspredte, og naaede i vestlig Retning omtrent 70 engelske Mile. Vi passerede gjennem disse Setlementer paa vor Reise mod Vest; det vil sige Præsident Young og den Deel, som forlod Nauvoo som Vinteren; vi dreiede lidt af fra den lige Retning, saa at vi kunde holde os i Nærheden af Setlementerne i Missouri. Vore Brødre adspredte sig i forskjellige Retninger mellem Setlementerne, hvor der fandtes Arbeide, ved hvilket de kunde fortjene Brød til dem selv, og Korn til deres Trækdyr. Vi reiste stadigt, men kun langsomt fremad. Foraarsregnen, som faldt, opblødte Veiene, og gjorde det umuligt for os at reise hurtigt. Saasnart som Græsset voxede, toge vi en mere nordlig Retning, indtil vi naaede den østlige Arm af „Grand River," hvor Præsidenten og Følge anlagte et Setlement, som kaldtes Garden Grove, og strax efter et andet, kaldet Pisgah, som blev anlagt ved den vestlige Arm af samme Flod. Over disse og mange andre Floder maatte vi lægge Broer, hvilket udførtes af vor Fortrup, men foraarsagede store Udgifter. Efterat vi forlode Setlementerne, reiste vi 300 Mile førend vi naaede Missourifloden. Potawattamie-Indianerne vare i Besiddelse af Landet, som var solgt til de Forenede Stater, og skulde rømmes af Indianerne det paafølgende Aar. Ved Missourifloden bleve vi opholdte en Tid, da vi maatte bygge Færgebaade. Størstedelen af vore Folk kom over ved det Sted, hvor Byen Omaha nu ligger, Nogle kom over lidt længere nede ved Bellevue eller hvad vi dengang kaldte Whiskey Point, eftersom der vare nogle Missionairer og Handelsfolk blandt Indianerne, som hovedsagelig fordreve Tiden med at sælge dem Brændeviin og snyde dem paa deres Peltsvarer. Her mødtes vi af Capitain James Allen, af de Forenede Staters Dragoner, med Ordre fra Krigsministeriet at rekruttere 500 af vore unge Mænd til Krigen mod Mexico. De bleve indskrevne som Frivillige i Løbet af faa Dage. Endeel af vore Vogne vare komne over Missourifloden, og de øvrige tilligemed vore Folk, fra hvilke de 500 vare rekrutterede, vare adspredte paa Veien, indtil to hundrede Mile fra Floden mod Nauvoo. De af vore Folk, som vare udskrevne, efterlode Familier og Vogne paa Prairierne uden Beskyttelse, og da de Alle vare i deres bedste Alder, blev vor Leir meget svækket ved deres Bortgang. De marscherede til Fort Leavenworth, hvor de fik Vaaben, og bleve udstyrede som Infanteri, hvorefter de marscherede mod Californien, læggende Veien over Santa Fe. Deres Commandeur Oberstlieutenant Allen døde ved Fort Leavenworth, og de bleve satte under Oberstlieutenant P. Saint George Cookes Commando.

De marscherede 2,050 Mile til St. Diego ved det stille Hav. Historien maa forgjæves efterforske for at finde en lignende Infanteri-Marsch.

Paa endeel af denne Reise fik de kun ³/₄ Rationer, endeel ¹/₂ Rationer, men for Størstedelen kun ¹/₄ Rationer Brød, og alt det Kjød de fik, var kun af saadanne Trækdyr, som ikke vare istand til at arbeide længer. Engang blev deres Mangel lindret ved en Træfning med en Flok vilde Tyre. Mændene bleve aftakkede ved det stille Havs Kyst i Californien, men eftersom Regjeringen maatte vedligeholde en Styrke i Californiens sydlige Deel, blev et Compagni anmodet om, og gik ogsaa ind paa, at tjene 6 Maaneder længer.

Disse Mænds Afreise fra Hovedleiren

overdrog hele Byrden paa de Tilbageblevne. Præsident Young samlede dem sammen til et Sted, nu kaldet Florence, som vi nævnede Winter Quarters; medens vi vare der, byggede vi 700 Blokhuse, flere Møller, hvoraf en blev dreven ved Vand-, de øvrige ved Hestekraft, foruden omtrent 150 Hytter, tildeels under Jorden. Vi samlede, saavidt det lod sig gjøre, alle de Familier, hvis Forsørgere vare i Krigen, men mange vare syge. Udsatte for Aarets Omskiftning og Veirets Forandringer, og manglende alle Kjøkkenurter, samt overanstrængte ved at bygge Broer og anlægge Veie, foraarsagede at Sygdom blev meget almindelig. Alle, som vare i Winter Quarters, ville erindre det som et Sted, hvor Sygdom herskede, og hvor Mange døde.

Vore Brødre paa den modsatte Bred af Floden oprettede Byer og Leire. Der var vel omtrent 2,000 Vogne fordeelte paa den østlige Bred af Floden i det Land, som man kalder Potawattomie-Indianernes Land; enhver Lund eller Leirsted blev opkaldt efter Lederen, og kjendes endnu under de samme Navne, som Cutlers, Perkins, Millers etc.

Ældsterne Orson Hyde, P. P. Pratt og John Taylor forlode Leiren og reiste paa Mission til England; Ældste Benson, ledsaget af andre Brødre, reiste om blandt vore Venner i Staterne og bad om Hjælp. Jeg kan ikke sige, hvormeget der ved denne Leilighed kom ind, men det var ialtfald ubetydeligt; der var deriblandt en Deel brugte Klædningsstykker, som saavidt jeg veed, neppe vare værd, hvad de kostede i Fragt. Christelige Sympathier vare ikke meget stærke for de Sidste-Dages Hellige, men vi føle os meget taknemmelige mod Giverne, og ville altid erindre deres Godgjørenhed og Velvillie imod os.

Vi havde her et Besøg af Oberst Thomas L. Kane fra Philadelphia, af hvis historiske Foredrag vi igaar læste et Udtog; han besøgte vor Leir, besaae vor Stilling, og saavidt mig bekjendt var han den eneste Mand, som med Raad og Daad fremviste sin Sympathi for det mishandlede og plyndrede Folk, kaldet de Sidste-Dages Hellige. Maaskee var han ikke den eneste, men han var den eneste, som blev navnkundig for sin Sympathi for os. Det er vel sandt, at der er kommen Mange hertil siden, som have yttret, at de ved den Tid nærede stor Medfølelse for os, og det glæder os at høre dem sige saadan, men vi vidste det ikke dengang.

I 1847, tidlig om Foraaret, drog Præsident Young med et Følge af 143 Mænd ud som Pionerer for at opsøge et Sted, hvor vi som et Folk kunde nedsætte os. Vi reiste førend der endnu havde viist sig noget Græs i Platteflodens Dal, og vi medførte vore Levnetsmidler, og fodrede vore Trækdyr med Bomuldstræbark og Knopper indtil Græsset begyndte at voxe, og paa denne Maade begyndte vi Reisen. Vi banede os en ny Vei paa 650 engelske Mile, og fulgte Jægernes Spor omtrent 400 Mile længer, indtil vi naaede Saltsødalen. Hele Følget ankom hertil den 24de Juli 1847. Der var nogle faa Buske, som voxede ved City Creek og ved andre Strømme sydpaa; Landet var øde, og Jorden var bedækket af store, sorte, ubevingede Insekter, som lignede Græshopper, men vare 4 Gange saa store, og de syntes at være ifærd med at opæde hvad der var levnet af den vedvarende Tørke. Her begyndte vi at arbeide med at grave en Kanal til Vanding af Jorden, og vi nedlagde en Deel Kartofler, som vi havde medbragt fra Staterne, og omendskjøndt det var seent og der var mange Vanskeligheder at overvinde, avlede vi nok til, at vi kunde opbevare de nødvendige til næste

Nedlægning, uagtet de ikke vare større end Kastanier. I de tre paafølgende Aar var der Mangel paa Levnetsmidler i Landet. Fasteforsamlinger hørte til Dagens Orden, og de sammenstudte Levnetsmidler bleve uddeelte til de Trængende; enhver Familiefader uddeelte nøiagtigt og sparsomt Rationerne, af Frygt for at der skulde blive ødslet dermed. Kreaturhuder, Harer, Tidsler, Segos (en Slags vild Løg) og enhver Ting, som man kunde tænke vilde kunne opholde Livet, bleve spiste. Nogle Faa døde ved at spise giftige Rødder. En stor Deel af Kornet var det første Aar kun nogle faa Tommer høit, saa at det ikke kunde meies, men maatte af Folkene rykkes op med Rod. Mange tabte Modet og ønskede at forlade Landet, og Nogle reiste. Guldminerne i Californien, som vore Brødre havde opdaget efter deres Hjemsendelse fra Krigen, trak mange af de Utilfredse til dette gyldne Paradiis.

Under alle disse Gjenvordigheder var Præsident Young bestemt og rolig, han viste sig for Folket med et smilende Ansigt og sagde, at dette var Stedet, hvor Gud vilde indsamle de Hellige, og det vilde blive velsignet og til et af de frugtbareste Steder paa Jorden. Paa denne Maade opmuntrede han Folket, og han blev understøttet heri af hans Brødre, som følte, at Gud havde inspireret ham at lede os hertil. Han reiste tilbage til Winter Quarters det første Aar, og i 1848 vendte han tilbage igjen med sin Familie.

Min ærede Fader John Smith, som senere blev Patriarch for hele Kirken, og havde været Præsident for Nauvoo Stav, præsiderede i Præsident Youngs Fraværelse. Han var en gammel og svagelig Mand, og af flere Aarsager var Stillingen ubehagelig; Alle, som vare misfornøiede, eller fandt Feil, eller lede Mangel, eller nærede Frygt og Tvivl, tudede ham i Ørene, men Gud inspirerede ham, og han satte Mod i Folket igjen, og understøttede dem i de Arbeider, der var paalagt dem at udføre, indtil Præsident Youngs Ankomst næste Aar.

Tre Aar derefter, nemlig 1850, var den Tanke, at vi burde indskrænke os til bestemte Rationer, forbi, men Græshoppe-Krigen i 1856 lærte os igjen at være sparsommelige med vore Levnetsmidler. Gjennem alle disse Møisommeligheder var der dog Ingen, som leed absolut Mangel, men Alle maatte indskrænke sig. Jeg vil ikke forsøge at give nogen omfattende Beretning om disse Prøvelses-Dage, men naar vore Brødre komme hertil med Jernbanen og see Landets Overflødighed, ville de ikke kunne forestille sig, hvorledes det saae ud, da vi kom hertil.

Den første Gang jeg betraadte denne Jordbund i 1847, var jeg iført Hjorteskindsklæder, da min sædvanlige Klædedragt var opslidt; jeg havde Raahudssaaler under Fødderne; jeg havde en Beskøit og noget tørret Antelopkjød, hvilket udgjorde mit Middagsmaaltid; jeg sad ned med en Revolver i Haanden og holdt samtidig ved min Hests Tøile, medens den gik og græssede, og spiste mit Kjød og Beskøiten, thi jeg var bange for, at Indianerne skulde komme og tage mit Haar, som jeg altid har sat megen Priis paa. Jeg indtog dette Maaltid paa det Sted, hvor Raadhuset nu staaer, og her er foretaget store Forandringer siden den Tid.

Det første Aar blev Afgrøden tildeels opædt af ovenomtalte Insekter, som vi kalde Crickets. Endeel af Folket opgav Haabet, og det saae ud som den største Hungersnød vilde komme over Landet og tilintetgjøre Colonien, men Gud sendte Maager fra Saltsøen, som opaad Insekterne, de saae ud som sendte fra Him-

melen for at afværge Hungersnøden; de aad til de vare overmættede, kastede derefter det Ædte op, og vedbleve at æde og kaste op igjen indtil Markerne vare renfede og Colonien frelst. Lovpriser Herren.

I den Tid, der var knap paa Levnetsmidler, vare Folkene almindelig sunde, hvilket ikke blev Tilfælde, da vi fik Overflødighed. I 1847 blev enhver Person, som forlod Missourifloden, anmodet om at medtage 365 Pund Meel, men Mange toge alligevel mindre; det næste Aar kunde de medtage 300 Pund, og det 3die Aar 250 Pund, men i 1850 medtog de kun saameget, som var tilstrækkeligt til Reisen over Sletterne.

I 1849 grundlagde Præsident Young et vedvarende Emigrationsfond; vi sluttede en Pagt med hverandre i en Conference, som blev afholdt i Templet i Nauvoo, at vi ikke vilde ophøre med vore Bestræbelser, saavidt vor Eiendom tillod det, indtil alle de Sidste-Dages Hellige, saavel Mænd som Qvinder og Børn, som ønskede at komme til disse Bjerge, vare indsamlede. Uagtet vor Fattigdom blev en stor Sum i Guld sammenskudt af Brødrene til de Fattiges Emigration, og Biskop Edward Hunter reiste tilbage og begyndte Arbeidet. Vi paabegyndte ogsaa vort Arbeide i Missionerne, som havde været afbrudt en kort Tid. Missionairer bleve sendte til Danmark, Sverrig, Norge, Frankrig, Italien, Schweiz, Tydskland og Øerne i det stille Hav.

Det første Handelshuus blev oprettet her af Livingston & Kinkead, som vare Fremmede. Hr. Livingston havde omtrent 8,000 Dollars at begynde med, Kinkead blev optagen som Compagnon; de fik Credit i Staterne for 20,000 Dollars, som de toge Varer for, fragtede dem hertil og begyndte Forretningen. De meldte til deres Creditorer, at den første Dag de aabnede, solgte de for 10,000 Dollars i Guld; de forbleve her indtil de vare blevne store Capitalister, og toge Guld med sig fra dette Territorium til et Beløb af nogle Millioner, og nedsatte sig andre Steder. Det var et ærligt Forretnings-Firma, men jeg har ofte tænkt paa den daarlige Politik, at vi som Guds Tjenere saaledes ved denne Tid tillod os at opholde Fremmede. Hvis de 10,000 Dollars, som bleve indbetalte til dem den første Dag, kunde være blevne anvendte af en af vore erfarne Kjøbmænd som Formand for en Handelsforening, vilde vi ligesaagodt have kunnet faae vore Varer, og selv beholdt Fortjenesten, som at kjøbe hos dem, og lade dem reise bort med Fortjenesten.

Biskop N. K. Whitney, som dengang endnu var ilive, eller Biskop Woolley og mange Andre, som vare godt hjemme i Kjøbmandsfaget, vare blevne plyndrede for Alt hvad de eiede, og kunde saaledes ikke begynde nogen Forretning uden Capital. Der udfordredes kun Enighed og Villighed fra Brødrenes Side for at danne et Actieselskab, som i enhver Henseende vilde kunne tilfredsstille de Fordringer, som bleve stillede til Livingston & Kinkead.

Jeg vilde ønske, at Enhver vilde spørge sig selv, hvad Resultatet var bleven, naar vi istedetfor at understøtte Livingston og Kinkead og andre fremmede Kjøbmænd, havde givet vor Søgning til Kjøbmænd af vort eget Samfund. Resultatet var bleven, at store Pengesummer, som nu ere i Fremmedes Hænder, vilde endnu være her, og kunde benyttes til Territoriets Bedste, og naar en mørk Skygge var falden over os, kunde vore Brødre med disse Midler ihænde have brugt samme til at forsvare de Hellige og frelse deres Liv og Frihed. Derimod have de Mænd, som vi have gjort rige ved vor Søgning, vendt os Ryggen, og troede,

at de kunde tjene Penge hurtigere, idet de opæggede til Stridigheder, som senere skulde føre til Krig mellem Regjeringen og os, for at de derved mulig kunde faae Contract paa Leverancer til Regjeringen, og derfor forlode de deres sædvanlige Forretning og dette Folk. Jeg har kun omtalt eet Firma, men flere andre kunde nævnes, som have brugt en lignende Fremgangsmaade.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Februar.

Reenhed i Tanker og Gjerninger.

(Fra „Millennial Star.")

Denne er en „ond og vanartig Slægt." Denne Tids Aand er en Liderligheds Aand. Dette fremgaaer tydeligt saavel af det Sprog, Folk fører, som de Gjerninger, de udøve. Denne Aand fører ud paa den brede Vei, som synes blomstrende og behagelig, men dens Ende er Døden. Verden er bleven saa fordærvet og saa aldeles gjennemtrængt af denne daarlige Indflydelse, at en Gjenfødelse af Nationer er umulig. Herren har derfor begyndt at opreise en Nation, sammensat af de Dydige paa Jorden, hvilke han indsamler af „enhver Stamme, Tungemaal og Folk," fra hvis Lænder han vil frembringe en hellig og mægtig Stamme, til hvilken han vil give Herredømme og Magt over hele Jorden. Og han vil sønderlemme de ugudelige Nationer, og rense Jorden med Ild, at den maa blive helliggjort og gjort passende for dens Konges Nærværelse.

De Sidste-Dages Hellige ere kaldede af Gud for at oprette hans Riges Regjering paa Jorden. Det er lykkedes dem i deres Bjerghjem at afværge de moralske Onder og afskyelige Synder, som nu ere saa almindelige i de civiliserede Nationer, og som i en forbausende Grad tiltage overalt paa Jorden. Men de Sidste-Dages Hellige sigte hen til noget Høiere, de attraae at naae til den Helliggjørelse, som Moses søgte at tilveiebringe blandt Israel i Ørkenen. Moses's Forsøg strandede formedelst Folkets Vantro og Haardhjertethed, men de Sidste-Dages Israel, som Gud samler til Zion, vil naae det Standpunkt, som deres Forfædre i Ørkenen ikke naaede, og Gud vil gjøre dem til „en Nation af Konger og Præster."

De Hellige, som ere i Adspredelsen, forvente engang at blive indsamlede med deres Brødre. Det er nødvendigt, at de leve i al Reenhed og Hellighed for Herren, ifølge det de have lært om hans Veie, paadet at de maae være istand til, naar de komme til Zion, at forenes med Folket der i deres Bestræbelser efter Helliggjørelsen og Retfærdighedens Oprettelse paa Jorden.

Daarlige Vaner, aflagte her, ville være saameget mindre at aflægge, naar de komme derover. Og de, som have lært at aflægge gamle Babylons daarlige

Sæder og Skikke, ville være istand til at modtage Kundskaberne, som fra Himmelen nedflyder gjennem de rette Kilder, og gjør god Fremgang mod det forønskede Maal.

Ældsterne, som ere blevne udsendte fra Zion, skulle være et Exempel for Folk i alle Ting.

Strax naar Missionairerne ankomme til de gamle fordærvede Lande, ere de forbausede og skamfulde over de Onder, som existere der. Alligevel lidt efter lidt blive de vante til de Ugudeliges Fordærvelse, og holde op at forundre sig over det, formedelst Gjerningerne, som stadig passere foran deres Øine, tabe deres Nyhed, og de fremtræde ikke saa skarp eller saa kraftig aftegnet for deres Blik, som de først syntes. Og heri ligger Nødvendigheden af Forsigtighed. Lad dem tage sig iagt, at ikke, med det samme deres Forbauselse gaaer bort, deres Forfærdelse og Afsky for Synden ogsaa blive formindskede. De maae erindre, hvem de ere og hvad de ere, den hellige Kaldelse, som er paa dem, og den hellige Sag, hvilken de ere viede til. Men deres største Farer ligge ikke i aabne og glimrende Tillokkelser, som aabenlyst forklarer deres Natur, men snarere i de skjulte Fælder og Snarer, som Satan lægger for dem allesteder. Naar vi indgaae nogen Pagt med Gud, er det Modstanderens Arbeide at prøve ved alle de Kunster og Tillokkelser, som lang Erfaring har gjort ham bekjendt med, at forføre os til denne Pagts Overtrædelse.

Lad Ældsterne fra Zion erindre de hellige Forpligtelser, de have indgaaet med den Allerhøieste paa hellige Steder, og at de leve et kydsk og reent Levnet, og saalænge Hukommelsen varer, ikke at lade sig forføre af nogen Magt, hverken Mand, Qvinde eller Aand til at bryde dette høitidelige Løfte. De ere udsendte for at prøve Verden. De ere ogsaa udsendte for at blive prøvede. De, som ikke kunne gjennemgaae denne Ildprøve, og komme uskadte derfra, kunne ikke faae Kronen, som er henlagt for de Helliggjorte. Vore Brødre ere satte i en eiendommelig Stilling, de ere nødsage til at komme i nær Berørelse med de Hellige, og at boe iblandt dem og blive bekjendt med og interesseret i deres Affairer. Her er det, de behøve den største Forsigtighed og al den Viisdom de kunne faae; de maae ikke være kolde eller frastødende, og saaledes lægge Hindringer i deres Vei som Raadgivere og Veiledere, ei heller maae de tillade deres varme Følelser og Sympathi at faae Overhaand, og blive altfor fortrolige, ellers ville de undergrave deres egen Indflydelse og forfalde til Daarskab og Synd, navnlig maae de undgaae utilbørlig Fortrolighed med Søstrene. Det er deres Pligt at være interesseret i Alles Velfærd, men ikke opoffre deres Tid og Opmærksomhed paa enkelte Individer, hidrørende fra privat Agtelse eller Kjærlighed. Ligeoverfor Qvinderne bør enhver Ældste være artig og som det sømmer sig en Gentleman, men her maa hans Opmærksomhed ophøre. Han er ikke sendt ud for at vinde deres Kjærlighed, men for at lære dem det evige Livs Principer. Enhver Ældste, som tillader sine Følelser at være indtagen og bunden af nogen særskilt Qvinde, medens han er paa Mission, er i en farlig Stilling, og hvis han vedbliver i denne Stilling, vil han tabe sin Indflydelse, og hans Duelighed vil aftage. Han kan i Begyndelsen have de reneste Bevæggrunde, men fordi han foretager sig det, som han ikke har Ret til, og giver sine Tanker, sin Kjærlighed, Tid og Opmærksomhed hovedsagentlig til hende, staaer han i Fare for at gaae paa Afveie, og falder han ikke i Overtrædelse, vil han alligevel være bunden i sine Pligters Udførelse, og tildeels tilintetgjøre sin Missionsvirksomhed.

Det er ikke muligt for Brødrene at tage sig formeget iagt for disse Ting. Lad dem ikke indgaae nogen Forpligtelse eller give noget Løfte angaaaende Ægteskab, hverken nu eller senere, men holde sig fra al Indvikling, og hengive sig med alle deres Kræfter til at fremme Guds Riges Interesser.

Det er Ældsternes Pligt at gjøre mere, end blot afstaae fra det Onde, de maae dyrke Reenhed i Tanker; ikke alene maae de holde deres Legeme i Underdanighed til Guds kydske og hellige Lov, men tillige maae de regjere deres Tanker og Følelser saaledes, at deres hele Natur kan blive helliggjort. „Men jeg siger Eder, at hver den, som seer paa en Qvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hoer med hende i sit Hjerte." Hvis en Kilde er ureen, vil Vandet, som kommer fra den, ogsaa være det; Hjertets Kilde maa være reen og skjær, da ellers urene Tanker og onde Begjæringer ville opstaae og frembringe Uretfærdigheds Gjerninger. Lad Ældsterne da lære at regjere deres Tanker, og ikke tillade disse at dvæle ved noget Upassende, men hellere tænke paa deres Kaldspligter og de herlige Grundsætninger af det evige Evangelium, de Retfærdiges Haab, Troskabens Løn og den ophøiede Stilling tilligemed de uendelige Skatte og den udødelige Berømmelse, som vil blive deres Lod, der overvinde alle Ting.

Det Spørgsmaal kan fremsættes: Kan en Mand gjøre for, og er han ansvarlig for de onde Tanker, som opstaae i hans Sind, og som fremkomme vilkaarlig eller fra et Væsen eller en Magt, over hvilke han ikke har noget Herredømme? Vi svare nei. Men han kan undlade at dyrke saadanne Tanker, og han kan lære at beherske sit Sind, og vende sine Tanker til en hellig og renere Kanal. Onde og ugudelige Aander kunne tilskynde urene Tanker, men Sjælen kan modstaae disse og udkaste dem ligesaadanne, som Præstedømmet kan uddrive Djævlene selv. Omstændighederne kunne fremstille stygge Billeder for Sindet, men man behøver ikke at stirre paa disse; der kan ikke være nogen Dadel over Ukrudt, som fremspirer i Sjælens Have, forudsat, at vi ikke selv have nedlagt Froet eller pleiet det i Opvæxten, men vi maae rykke det op og kaste det ud, ellers blive vi ansvarlige for dets Tilvæxt. En herlig Skjæbne venter Israels Ældster, saa ophøiet og udstrakt, at menneskelige Sprog ikke formaae at udtrykke det. Hvem vil sætte sin Ophøielse paa Spil og tillade, at hans Styrkes Lokker blive afklippede, hvem vil opoffre sin celestiale Krone paa Lidenskabernes Alter. Brødre, lad det ikke blive sagt om nogen af os, at vi faldt ligesom Sisera ved en Qvinde. Hvis Ældsterne ville dyrke Reenhed i deres Hjerter, og Hellighed i deres hemmelige Tanker, og frembære deres Legeme og Aand som en levende Opoffrelse for Gud, holdende sig ubesmittede fra Verden, da skal deres Styrke blive ligesom Jacobs, da han brødes med Engelen; deres Sind skal være ligesaa reent som et Speil, i hvilket de høie Himle ville afspeile skjulte Kundskaber. Og ligesom Joseph den Ubesmittede fra gamle Tider skal de lære den Almægtiges Hemmeligheder og blive ophøiede til Magt og Storhed. Den mægtige Gud vil være med dem og de ville seire, og naar Helliggjørelsens Arbeide er fuldendt, og Dommens Aand og Ild har overfeiet Jorden, og Asken af de Besmittede er adspredt, da skulle de staae med Lammet paa Zions Bjerg, og fordi de ere Rene af Hjertet, skulle de see Gud.

Correspondance.

Amerika

Santaquin, Utah Territorium, den 2den Januar 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder.

Da det er flere Aar siden, at jeg har hort fra mit Fødeland, beder jeg Dem at indrykke disse Linier i „Stjernen," da mine Sødskende paa denne Maade bedst vil komme til Kundskab om mine herværende Forhold.

Vi glæde os her i Evangeliet, og vi nære ikke Frygt for Noget, men have Frihed til at efterleve vor Religion efter vor Kundskab. Jeg tænker ofte hvor stor Glæde det vilde være, om alle de Hellige fra mit Fødeland kunde være samlede her, hvor der kan erholdes god Føde for Sjælen, og Kraft til at gaae fremad paa Pligtens Vei. Pladsen tillader mig ikke at skrive alt det, jeg kunde ønske, men jeg kan sige, at Guds Velsignelser have været mig tildeelte i rigeligt Maal siden jeg kom her, og jeg veed, de ville blive tildeelte enhver Retskaffen.

Med mange Hilsener til mine Sødskende i min tidligere Arbeidsmark i Gøtheborgs Conference, Råståks Green, slutter jeg, Deres hengivne Broder i Forbundet.

Anders Borjeson.

Joseph Smiths Levnetsløb.

April 1841. (Fortsat fra Side 143.)

Den foregaaende Artikel søger at vise Forskjellen mellem Baptisterne og Sidste-Dages Hellige. Vi ville nu forsøge at vise Forskjellen mellem Baptisterne og Forrige-Dages Hellige.

1) De Forrige-Dages Hellige døbte til Syndsforladelse. Apostl. Gj. 2 C. 38 V. Baptisterne døbe kun dem, som de antage have faaet deres Synder tilgivne forinden de blive døbte.

2) De Forrige-Dages Hellige tillode Alle uden Forskjel at døbes, saasnart som de foregave at have fattet Tro og havde omvendt sig, opmuntrede dem til at underkaste sig denne Ordinance „med det Løfte, at stor aandelig Forbedring vilde være Følgen deraf." Apostl. Gj. 2 C. 38—41 V. Men hvis Baptisterne fandt den angrende Troende, forventende Syndsforladelse formedelst denne Ordinance, „vilde han blive tilbageviist" at søge Religion hvor han kunde finde den.

3) Efter Daaben bad de Forrige-Dages Hellige for og lagde Hænderne paa Disciplene i Jesu Navn, og foregave at give dem den Hellig-Aand. Ap. Gj. 8 C. 17 V. og 19 C. 6 V. „Baptisterne sige, de betragte saadanne Mummespil med ligesaa stor Afsky som alle andre Christne gjøre."

4) „Havende, som de antoge, Aandens overordentlige Gaver, foregave de

Forrige-Dages Hellige med Rette at have den Magt at gjøre Undergjerninger, og foregave at helbrede de Syge med hellig Olie." Jac. 5 C. 14 og 15 V., ogsaa Prophetiens Magt 1ste Corinther B. 12—14 Cap. Det er vel overflødigt at bemærke, at Baptisterne staae langt over saadanne sværmeriske Begreber, og have ingen Lod eller Andeel deri," ei heller i noget Andet, som henhører til Guds Gaver og Kræfter, eller for at bruge Apostlenes egne Ord, de have Gudsfrygtighedens Skin, men fornegte dens Kraft.

5) „Ikke tilfreds med Biblen som en fuldkommen Aabenbaring fra Gud," have de Forrige-Dages Hellige „tilføiet et Bind paa flere hundrede Sider" (det nye Testamente) til den Bog, som (efter Baptisternes Logik) Moses forbød dem at fratage eller tilføie Noget. 5 Moseb. 4 C. 2 V. „I skulle Intet lægge til det Ord, som jeg byder Eder, og Intet tage derfra, at I maae bevare Herrens Eders Guds Bud, som jeg haver budet Eder," „men dette er endnu ikke nok for deres ugudelige Formastelser, nye Aabenbaringer blive fremsatte ligesaa friske, som de ankomme, til Gavn for Enhver, som vilde sluge dem." Den Afsky, med hvilken Baptisterne betragte saadanne melankolske Forestillinger af menneskelig Daarskab og Ugudelighed, opstiller en uoverstigelig Skranke mellem dem" og de Forrige-Dages Hellige. Og hvorledes Baptisterne med al denne Forskjel skulde nogensinde blive antagen af dem selv eller nogen Anden at være Christi Kirke, er det vanskeligt at forestille.

6) For at udføre deres særegne Arbeide eller disse Tingenes Orden, havde de Forrige-Dages Hellige to Præstedømmer, det aaronske Præstedømme var at tjene ved ydre Ordinancer, som Tilfældet var med Johannes den Døber; det melchisedekske eller høiere Præstedømmes Magt og Myndighed var at holde Nøglerne til de aandelige Velsignelser i Kirken, som Jesus sagde: Matth. 16 C. 19 V. „Og jeg vil give Dig Himmeriges Riges Nøgler, og hvad Du binder paa Jorden, det skal være bundet i Himlene, og hvad Du løser paa Jorden, det skal være løst i Himlene" osv., de skulde have Ret til at erholde Himmeriges Riges Hemmeligheder, at have Himlene aabnede for dem, Hebr. 12 C. 22—24 V. incl. „Men I ere komne til Zions Bjerg og til den levende Guds Stad, til det himmelske Jerusalem og til Englenes mange Tusinde, til de Førstefødtes Forsamling og Menighed, som ere opskrevne i Himlene, og til Gud, Alles Dommer, og til de fuldkommede Retfærdiges Aander, og til den nye Pagts Midler, Jesum, og til Bestænkelsens Blod, som taler bedre end Abel," „ved dette forunderlige Præstedømme havde de saaledes Oplag af nye Ting i uendelig Mangfoldighed, som tilbødes af" dem, som ere og vare regnede for Alles Udskud, og hvem, som Baptisterne vilde give at forstaae, attraaede en Værdighed, som Baptisterne sige, „alene tilhører ham, der er en Præst evindelig efter Melchisedeks Viis." Frygten for at optage formegen af vore Læseres Tid og Taalmodighed tillader mig ikke at dvæle ved disse og mange andre Enkeltheder, men nok er sagt for at fremvise, at der ikke gives to Religionspartier, som kunne afvige mere fra hinanden, end Baptisterne og de Forrige Dages Hellige, og at sammenblande disse to Secter, vilde være Uret mod den sidste, og vilde tillige deelagtiggjøre Baptisterne, som ere et ærligt Samfund, i den Vanære, at tage Andeel med den Sect, som allevegne var ilde omtalt. (See Apostl. Gj.)

Tirsdagen den 20de.

Eldsterne Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Pratt, Wilford Wood-

ruff, John Taylor, George A. Smith og Willard Richards og Familie gik ombord paa Skibet „Rochester" i Liverpool, Capitain Woodhouse, som opsatte sin Afseiling to Dage for Eldsternes Skyld, bestemt til New York, med et Selskab af 130 Hellige.

Eldste Parley P. Pratt forblev i England for at præsidere over Kirken og udgive Millennial Star, og Eldste Hyde for at fortsætte sin Mission til Jerusalem.

Mr. James Robinson, Skatmester for Staden Nauvoo, døde 30 Aar gammel. Han havde boet i Landet mange Aar, og formedelst sin Forretnings Førelse og Tjenstvillighed var han meget agtet.

Onsdagen den 21de.

Skibet Rochester afseilede.

Løverdagen den 24de.

Høiraadet i Jowa valgte David Pettigrew og Moses Nickerson til Raadgivere for Præsident John Smith, istedetfor Reynolds Cahoon og Lyman Wight, som vare bestikkede til andre Embeder; ogsaa James Emmett istedetfor David Pettigrew i Høiraadet, Joseph C. Kingsbury istedetfor George W. Pitkin, som var flyttet til Nauvoo, og William Clayton, istedetfor Erastus Snow, som var fraværende.

Mandagen den 26de.

Overværede Communalbestyrelsens Møde; flere Medlemmer vare fraværende. Jeg foreslog Formanden, at samle Medlemmerne førstkommende Løverdag Kl. 1, og Mødet hævedes.

Onsdagen den 28de.

Skibet Rochester blev overfaldet af en heftig Storm, W. Woodruff blev aldeles overskyllet; W. Richards slap derfra under Læ af Skandseklædningen.

Løverdag den 1ste Mai.

Eldste Robert B. Thompson blev optaget som en af „Times and Seasons" Redakteurer.

Det første Regiments første Cohorte af Nauvoo Legion blev organiseret. Capitain George Miller blev valgt til Oberst, Capitain Stephen Markham til Oberstlieutenant, og Capitain William Wightman til Major for samme, som udgjorde fire Compagnier. Det første Regiments anden Cohorte blev ogsaa organiseret, Capitain Charles C. Rich blev valgt til Oberst, Capitain Titus Billings til Oberstlieutenant, og Capitain John Scott til Major for samme, som udgjorde fire Compagnier. Ogsaa det andet Regiments anden Cohorte blev organiseret, Capitain Francis M. Higbee blev valgt til Oberst, Capitain Nelson Higgins til Oberstlieutenant, og Aaron H. Golden til Major for samme, som ogsaa udgjorde fire Compagnier.

Jeg overværede Communalbestyrelsens Møde, og foreslog, at Mødets Medfølelse blev meddeelt afdøde Skatmester for Byen, James Robinsons Slægtninge, som blev vedtaget. Jeg foreslog at kjøbe Jord udenfor Byen til en ny Begravelsesplads paa Communens Bekostning, som blev vedtaget. Der nedsattes et Udvalg af Næstformand Daniel H. Wells og Medlemmerne Wilson Law og John T. Barnett for at kjøbe omtrent 3 Tønder Land i dette Øiemed. Jeg talte udførligt om Færgeeiernes Rettigheder, og viste, at Bestyrelsen ingen Ret havde til at borttage nogen saadan Rettighed uden Skadeserstatning til den Paagjældende, og foreslog ligeledes, at en Bestemmelse vedtages om at beskytte Indvaanerne mod herreløse eller saadanne Hunde, som vilde angribe Mennesker eller Kreatur. Jeg talte videre om andre Gjenstande.

Søndagen den 2den.

Lærernes Qvorum blev organiseret i Nauvoo med Elisha Averett som Præsi-

dent, James Hendricks og James W. Huntsman som Raadgivere.

Tirsdagen den 4de.

Hovedqvarteret Nauvoo Legion, Nauvoo Stad, Illinois, d. 4. Mai 1841.

Almindelig Ordre. Ifølge Krigsraadets Vedtægt ville Tropperne, som ere regnede til Legionen, give Møde til Revu, Øvelse og Inspektion paa det sædvanlige Samlingssted paa Løverdag den 3die Juli førstkommende, Formiddag Kl. 9½, fuldkommen udrustede, som Loven byder. Kl. 10 vil Linien formeres, og Linieofficerne ville indtage deres Pladser under Kanonsalut. Commandanterne af 1ste og 2det Compagni, 2den Batallion, 1ste Regiment, 2den Cohorte, ere herved befalede at indrekruttere enhver tjenstdygtig Mand indenfor deres respektive Distrikter, som er mellem 18 og 45 Aar, og ikke hører til noget andet Compagni i Legionen, og meddele dem deres lovlige Instruxer. Det vil af følgende Skrivelse fra Overretsdommer for Staden Illinois, Stephen A. Douglas, sees, at Officerer og Menige, som høre til Legionen, ere fritagne for al anden Tjeneste, som ikke vedrører denne, og som ikke forlanges af dens Befalingsmænd, og de ere derfor udtrykkelig forbudt nogen Tjeneste, som ikke forlanges af deres Linieofficerer eller fordres af deres Krigsraad.

Staden Nauvoo, Illinois, den 3die Mai 1841.

General Bennett.

Min Herre.

Paa Deres Forlangende har jeg efterseet saameget af Nouvoo Stads Rettigheder og Illinois's Rigsdags Vedtægter, som vedrører Nauvoo Legion, og nærer den faste Mening, at enhver Borger i Hancock County, som forener sig med Nauvoo Legion, besidder alle de Rettigheder, som hører til den uafhængige Militairstyrke, og som saadan ere fritagne for al anden Militairtjeneste, som fremgaaer af Stadens Rettigheder 25de Stykke, og kunne altsaa ikke sættes i Mulkt af nogen civil Ret, hverken naar han forsømmer eller nægter at give Møde ved nogen anden Militairorganisation under Befaling af andre end Legionens Officerer. Over denne Gjenstand er Lovens Sprog saa klart og tydeligt, at der ikke kan opstaae nogen Tvivl om dens sande Mening og Hensigt. Jeg betragter det derfor som unødvendigt at indgaae paa noget Argument for at bevise en Stilling, som Lovens Sprog selv beviser. Jeg forbliver med Agtelse Deres Ven.

S. A. Douglas.

Legionen er ikke, som dens Fjender med Uret have forestillet, udelukkende en „Mormon"-Militairorganisation, men en Borgervæbning, sammensat af Borgere, uden Hensyn til deres politiske eller religieuse Begreber, for den offentlige Sikkerhed, det almindelige Vel, og haandhæve Lov og Orden for at beskytte de fredelige Borgere mod Undertrykkelse og opholde vore Institutioner mod Anarki og Pøbelangreb. Ingen andre Anskuelser have hjemme hos eller tillades af dens Officerer. Almindelige Revuer af Legionen afholdes i Staden Nauvoo, men alle andre Øvelser skulle foretages indenfor deres respektive Distrikter, som Compagnier, Batallioner, Regimenter og Cohorter.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Grusomhederne i Ny Zeeland.

Det er nu vistnok hævet over al Tvivl, at Krigen i Ny Zeeland atter er bleven ledsaget af Grusomheder og Barbari fra de Indfødtes Side, og at saadanne Blodbad, som man troede vare forbigangne, atter ere blevne udøvede af disse uforbederlige Barbarer. Der synes at herske Tvivl om, hvorvidt Ny Zelands indfødte Stamme er bleven omvendt fra dens oprindelige Vildhed i nogen synderlig Grad, thi alle Instincter og Tendentser, som høre hjemme hos Barbarer, vise sig hos den, saasnart der gives Anledning dertil.

Der gives kun to Udveie for de Hvide, enten at forlade Landet eller ogsaa undertvinge de Indfødte med Vaabenmagt. Fra den praktiske Side betragtet er det kun et militairist Taktik-Spørgsmaal; den hele indfødte Befolkning paa Ny Zeeland vil visselig ikke overstige 38,000 Sjæle, og af disse ere, efter deres Udsagn, som have Kundskab dertil, henimod Halvparten eller idetmindste 15,000 ikke alene fredelige, men endog villige til at slutte sig til de Hvide for at bekæmpe deres egne oprørske Landsmænd. Efter denne Beregning er der kun 20,000 tilbage af disse Barbarer, som enten ere farlige eller ikke kjendte som fredelige, men eftersom dette Antal udgjør Individer af begge Kjøn og enhver Alder, bliver Facit af Krigere meget ringe. I Sandhed, der er megen Tvivl om de Indfødte nogensinde have opstillet over 1,000 Mand mod den europæiske Befolkning i Colonien, som efter officielle Optegnelser udgjør 220,000. Altsaa med Hensyn til Antal have Nybyggerne visseligen store Fordele, og naar man betragter Civilisationens mangfoldige Hjælpekilder, da maae Nybyggerne være de Indfødte langt overlegne.

Paa den anden Side maa man med Sandhed sige, at Maorierne ere fødte Krigere; til en naturlig Hang til Krig føie de en forunderlig Færdighed i Krigskunst, og de have ogsaa en uudtømmelig Kilde til Krigslist i Landets naturlige Beskaffenhed. De kunne trække sig tilbage til deres Gjemmesteder i Landets Indre, hvor Tropperne, udstyrede paa europæisk Viis, neppe kunne naae, og deres Operationer udvise, at de paaskjønne alle en saadan Stillings Fordele. De have gjentagne Gange slaaet store Styrker saavel af regulaire Tropper som colonistiske Rekrutter, og ihvorvel man ved Slutningen af enhver nyzeelandsk Krig har troet, at de Indfødte vare ydmygede, har den praktiske Erfaring beviist det Modsatte, og Felttogenes Udfald have hverken været uheldige for dem eller tilfredsstillende for de Hvide.

Det er trøstende at erfare, at Begivenhederne havde taget en heldigere Vending ved Postens Afgang, men kraftigere og mere vedholdende Forholdsregler maae tages, forend denne vigtige Coloni kan indtage en saa sikker Stilling, som man med Rette kunde ønske. (Times.)

Jordskjælv i Darmstadt.

Natten mellem den 12te og 13de f. M. sporede man i Staden Darmstadt et Jordskjælv, som rigtignok kun varede faa Secunder, men som var af en saadan

Styrke, at mange Personer fik Stød i deres Senge, Meubler bleve rokkede fra deres Plads, Bjælker og Døre knagede og enkelte Huse i den gamle By bleve rystede og beskadigede i deres Grundvold. Man hørte en Rullen, der lignede Torden, omendskjøndt Luften umiddelbart efter Tildragelsen var rolig og Barometret ikke havde forandret sig fra den foregaaende Dag. Henimod Klokken 7 om Morgenen gjentog Rystelsen sig, om end i ringere Grad. I Byens Omegn gjordes lignende Jagttagelser, og Rystelsen synes at have strakt sig over et større Rum.

Efterretninger fra Halvøen Krim meddele, at en heftig Jordrystelse har fundet Sted der den 3die Januar om Morgenen. Dens Retning var fra Nord mod Syd, men ingen Ulykker ere angivne.

Det fransk-atlantiske Telegraphtoug.

Fabrikationen af Telegraphtouget, som skal nedlægges mellem Frankrig og Amerika næste Sommer, skrider fremad med tilfredsstillende Hurtighed. Omtrent 600 engelske Miil af det dybtliggende Havtoug er fabrikeret, af hvilke omtrent 85 Miil leveres ugentlig. Great Eastern er bleven indrettet med Beholdere til Modtagelse af Touget; af disse vil der være tre, af hvilke den største er 75 Tommer i Gjennemsnit og 16½ Tomme høi. Touget vil blive nedlagt i Kjæmpeskibet ved Hjælp af Pramme med vandtætte Beholdere, hvori Touget ligger. Indladningen forventes at ville begynde den anden Uge i Januar.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.